

„Ik moet even voor mijn bagage zorgen”, antwoordde de reiziger. Hij verwijderde zich met snelle schreden. Hij had den dokter het uur van zijn aankomst bericht, maar hij had niet gewild dat de man hem zelf kwam halen. Het hinderde hem. Dacht die man dat 't zijn plicht was hem op iets ergs voor te bereiden, hij was immers door het telegram op alles voorbereid.

Binnen een paar minuten was er voor zijn koffer gezorgd en zat hij zelf naast den dokter in het rijtuig. Het kwam hem voor dat Steiner over zijn patient moest beginnen te spreken maar deze zei geen woord en keek zijn metgezel door zijn fonkelende brilleglazen opmerkzaam aan.

Jules ergerde zich geweldig. Eenige oogenblikken heerschte er een diep stilzwijgen, toen bracht hij met moeite de vraag over de lippen:

„Kom ik nog bij tijds?”

„Ik weet het niet”, klonk het antwoord. „Van middag was het heel slecht.”

„Hoe is dat in eens zoo toegenomen?”

De dokter gaf eenige inlichtingen. Jules luisterde zonder hem nochtans al zijn aandacht te schenken. Het rijtuigje reed stapvoets want het ging vrij steil bergopwaarts. De oude man naast hem sprak steeds door, hij keek naar buiten, hij zag zonder bewustzijn. De heerlijk schoone ligging van Badenweiler, de sierlijke, elegante villa's die reeds overal met bloemen prijkten, de romantische balcon onder een overvloed van klimop, slingerplanten en clemetis verborgen, het ging alles onopgemerkt aan hem voorbij. Hij had alleen een gewaarwording dat het hem zeer onaangenaam te moede was terwijl die vreemde dokter, dien hij voor 't eerst van zijn leven zag, dien hij slechts kende door af en toe een weinig met hem gecorrespondeerd te hebben, hem vertelde hoe zijn vrouw in den laatsten tijd geleden had en hoe haar einde onherroepelijk nabij en iedere minuut te verwachten was. Hij verbeeldde zich nu en dan een verwijtenden klank in Steiner's stem te hooren. Zij had zich zeker over hem beklaagd en de schuld nog op hem geworpen. Hij zou zich natuurlijk niet verdedigen, dat was beneden hem.

„Heeft mevrouw u verzocht mij te telegrapheren?” vroeg hij plotseling.

„Neen volstrekt niet. Maar ik dacht dat het noodig was. Ik meende...”

„Ik ben u zeer dankbaar”, hernam Jules haastig, als verschrikt voor hetgeen er volgen zou. Dus had zij niets gezegd, misschien had zij ook wel over hun verhouding gezwegen. Als zij in dat ééne opzicht dan ten minste nog maar haar plicht had gedaan.

Het rijtuig stond stil voor een lieve villa, geheel door een open warande omgeven. Het huisje lag op een kleine verhevenheid. Overal was het uitzicht wonderlijk schoon. Aan de achterzijde verloor het oog zich in die oneindigheid van bosschen en donkergroen, waaraan het Zwarte Woud zijn naam ontleent. De ondergaande zon verlichtte de bergen en rotsen in het verschiet en spreidde een rijke, weelderige pracht van kleuren en tinten ten toon. Toen zij uitstapten en de dokter behoedzaam schelde aan de voordeur, die half verborgen werd door een bloeiende gouden regen, stroomde hun de geur van siringen en jasmijnen tegemoet. Bewonderend keek van Hagen rond: